

Pacific Herald.

For kaldet. The Lutheran University Herald.

Vol. 5.

Parkland, Wash. Jan. 23. 1895.

No. 31

„Herre her er godt at være.“

Saaledes udbryd Ap. Peter, da han var med Jesus paa Forklarelsens Bjerg og fik en Forsmag paa, hvor godt det er, at være i Himmelen. Ja saa lykkelig bliver Peter, da han ser og føler sig omstraalet af Herrens Klarhed og ser og hører to af Himmels Beboere tale med Jesus, at han vil være der bestandig. Forsmagen paa de Saliges Tilværelse lægger i den Grad Beslag paa alle hans Sandser, at han rent glemmer, at han endnu er i Rjødets. Han vil bygge Huse paa Bjergets Top for Jesus, Moses og Elias for, som han da mener, at kunne saa være sammen med dem altid. O, hvor gjerne vil Peter ikke saa blive sammen med dem der i Herlighed!

Naar nu vi fattige Wandrere paa Veien til Himlen læser dette Udsagn af Peter: „Herre, her er godt at være,“ saa er det næsten som om vi selv fornam lidt af, hvor godt Peter følte sig i dette himmelske Selskab og der undslipper os et Suf: „o gid jeg var der!“ Nu vel, kjære Medvandrer! du og jeg skal ikke altid forblive i Korsets Land, ikke altid bo i Trængsels Hus. Vi skal ikke altid jages af Djævelen som et frygtsomt Dyr gennem Skov og Krat, over Djerpe og Dale, Stub og Sten, Tanken paa, hvordan Enden skal blive, skal ikke altid foruroelige og ængste os. O nei! endnu en stakket Tid, endnu nogle Dage eller i det høieste nogle Aar, og det er forbi med dette Jorde-livs Trængsel. Vi aflædes snart, vor jordiske Hytte nedbrydes, vi gaa ind i Døden, i Graven, i vort Sove-kammer,—ikke forat blive der, men kun for at hvile til Opstandelsens Morgen. Men Sjælen—den gaar straks hjem til Gud i Evigheds Land. „Der skal vi saa se ham, som han er,“ hans Ansigt Minnende som Solen og hans Klæder hvilde som Lyset,“ hvorpaa der staar skrevet: „Herrenes Herre og Kongernes Konge.“ Herude saa vi ham kun i Tjenestefølelse med Torne trykket ind i Rjødets, Ansigtet tilføjet, Nagler i Hænder og Fødder og blodbestænket; men i Himmelen—o tænkt! der skal vi se ham som han er, som han var, og som han bliver, og „være hans Navn paa vore Banner.“ Da skal ogsaa vi saa udbrude: „Herre, her er godt at være!“

Men Peter fortæller os, at han hørte Moses og Elias tale med Jesus paa Bjergtet. De Salige saar altsaa tale med Jesus. Og saa vi, naar vi kommer der skal saa tale med ham. Herude er der mange store lærde og kloge Mænd baade i Kirken og i Staten, som vi ofte gjerne vilde saa tale med, men ikke kunne, men—i Himmelen, der skal vi saa tale med Jesus. Tænkt at saa tale med Jesus, det maa være saligt! Ja, du har set Peter, der maa være godt at være!“

Der „skal Gud afstørre hver Taare af vore Aine, ei heller Sorg, ei heller Strig, ei heller Pine skal være mere, thi

de første Ting ere vegne bort.“ Tænkt engang at være befriet fra al Sorg al Bidelse, al Angstelse! Ingen Bekymring for Legeme eller Liv. Hustru eller Børn, Forældre eller Sødkende eller—Menigheden! Ingen Bekymring for, hvad man har gjort, gjort eller kommer til at gjøre, ingen Frygt for Døden, Djævelen eller Dommen, ingen Angstelse for at komme til at synde, ingen Bedrøvelse over at have syndet eller forstørnet Gud, ingen Fiender, Uvenner, Misundere eller Bagtalere—ifandhed, der maa være godt at være!

Tænkt at leve et Liv, hvor der ikke er noget Forbud mod at gjøre ondt og ingen Belønning til at gjøre godt, men hvor man gjør, hvad man vil, til Guds Ære og Pris, ens egen og andre Menneskers Fornøjelse, Glæde og Behag; Tænkt engang—i mere end Ungdoms Frihed og Fryghed at kunne tumle sig i Himmels Vand og springe af Hjertens Lyst uden at være udsat for at synde, skade andre eller forstørne Gud, o, det maa være underligt at leve et saadant Liv i Modsatning til det Liv, vi nu lever! Dernæst at besøge Gud og Lammet, som er fægtet for vore Synder, at se Gud i sin Almagt, Jesus i sit Herligheds Klædebon og den Hellig Mand i sin Kraft! og saa med Englene som Betjenerne at blise ledet rundt i Paradisets Uendelighed af underlige, nye og fornøjelige Ting for de Salige, med dem at vandre fra Herlighed til Herlighed, fra Beskuelse til Beskuelse, o der maa være godt at være.

Men lad os nu huske paa under vor daglige Syssels, hver i sit Kald, at vi her i Verden skal betragte os som „Fremmede og Udsændinge,“ der som Pilgrime er paa Rejse til de Saliges Hjem. Mangen en Fare kan endnu møde os, mangen en Sten endnu ligge i vor Vej, mangt et Bjerg endnu være at bestige, mangen mørk Dal endnu at vandre igennem. Men—med Staven i Haanden og Olie i Lampen skal vi naa frem. Den Herre, vi tjener, skal aldrig tabe os af Syn. Vore Navne ere skrevet i Livens Bog, vi som tror paa Jesus og har givet Afkald paa Verden. Saa lad os bestandig have vort himmelske Hjem for Øie, altid sænges og bede og sukke efter at komme der. Thi der er godt at være, der er godt at være! siger Peter. *

Har Du en Mor?

Ja, har du en Mor ikke?

Hvorledes stiller du med hende?

Kanste du har glemt, hvor utærligt, taalmødig, hun stød og krævede med dig, den Tid, du ikke kunde hjælpe dig selv. Maafe mindes du ikke længer, hvorledes hun sad ved din Seng, Dag efter Dag, Nat efter Nat thi hun selv var nær ved at gaa under, den Gang du laa der kraftløs og magtloos i søvne mellem Liv og Død. End om hun ikke havde vogtet hvert af dine Trin fra først, du vedgik det at gaa, til du kom saa langt, at du blev selvhjulpent!

Har du en Mor, saa se! med hende, saa du kan forsvare det for din Samvittighed, naar hun engang forlader dig. Hædersplakken i din Hjerte, Højskælden i dit Hus—skal være Mors. Historien b:kræfter paa hvert Blad den dybe Sandhed, som ligger i det gamle Ord:

Hædre din Fader og din Moder, at det kan gaa dig vel, og du maa længe leve paa Jorden.

Luther-Seminar brændt!

Herren har atter tuglet os. Den 11te om Formiddagen nedbrændte Luther-Seminar under en frygtelig Vindstorm. Ilden maa have ulmet længe Tid; thi fra det Dieblis Ilden opdagedes, indtil vi stod paa Ruinerne, medgif neppe mere end en Time. Gud være lovet! Ingen kom alvorlig til Skade. Men flere af vore Studenterne, særlig Astrup og Gundersen, frøs sine Hænder næsten forbrændt i den isnende Kulde. De fleste af Studenterne mistede en større Del af sine Bøger og endog Sengklæder. Professor Frich tabte en ikke liden Del af sine Bøger. Professor Stubbs store værdifulde Bibliotek ligesom Seminariets blev et Rob for Querne. En Tid saa det ud til, at Professor Ylvisakers Hus skulde sænge, men det blev skaaet. Det eneste Tab, som delvis er dækket ved Assurance, er Professor Stubbs Bibliotek. Studenterne indkvarteredes hos Familierne omkring. Hvorledes vi skal ordne os for Fremtiden, ved vi endnu ikke. Kjære Trosværdige og Søstre, kom os ihu i eders Bønner! Maa det nu og vise sig, at vort Luther-Seminar var vundet en varig Plads i eders Hjerte! Herren give, at ogsaa dette tunge Slag maatte blive til sandt Gavn for os alle!“

Denne rystende Nyhed bragte Kirke-tidenden for 19 Jan. os igaar, Mandag. Det er en Nyhed, som gaar lige til Hjertet paa enhver oprigtig Kristen inden vort Samsund og vækker alvorlige Tanker. Han tænker først derpaa, at dette er skeet efter Guds Billie, thi, medmindre han vil, falder end ikke en Spurv til Jorden. Dernæst tænker han paa, at Gud aldrig gjør noget isølge et pludseligt Indfald eller af Lyst til at plage Menneskene, men at alle hans Gjeringer blandt Menneskene udspringer af hans evige guddommelige Visdom og Kjærlighed. En Kristen ved derfor af Guds Ord at dette Slag, som her har rammet vort Samsund, saa haardt og tungt det end synes at være, dog var nødvendigt og gaavnligt, altsaa en v i r k e l i g B y l l e og ikke en Ulykke, som vi er saa tilbøjelige til at kalde det. Saaledes bør vi viselig betragte det.

Men hvad er det nu, som Gud ved denne Begivenhed vil sige os? Gifte det, at den næste Synode ikke skal have noget theologisk Seminar eller uddannede Præster til at forkynde Guds Ord og forvalte Sakramenterne rundt om i dette Land. Men, mon kan ikke herved vil sigte os for vor Ualmættelighed mod ham? Lad os tænke efter, hvad har Gud givet vort Samsund og dets enkelte Medlemmer? Han har uden nogen Fortjeneste fra vor Side og trods, at vi havde fortjent det modsatte, skænket os og bevaret for os sit rige Ord og uforkalbede Sakramenter, men hvorledes har vi brugt disse Goder? Har vi med den rette Begjærighed efter dem takket Giveren for hans usforkyldte Naade? Vi maa vist bekende, at herpaa har det manglet meget. Endvidere har Gud i det Timelige rigeligen velsignet vort Samsunds Medlemmer, thi, om der end blandt os ogsaa findes mange Fattige, som vanskeligt eller lidels slet ikke kan leve sig uden Andres Hjælp, saa maa det dog indrømmes, at de allerfleste er velbegerede Folk, og

en stor Mængde har jordiske Midler i Overskud. Og hvortil vil Herren, at vi skal bruge dette betroede Gods? Uden Tvil til hans Ære. Men—kan vi sige, at vore jordiske Midler har været anvendt dertil saameget, som de burde? Det kan vi ikke. Biskop har Synoden i den Henseende udsært store Ting og vist megen Offervillighed, men det er dog lidet i Forhold til Gøden og især i Forhold til de aandelige Velsignelser, han har overført vort Samsund med. Han har ikke givet os sit rene Ordets Lys, for at vi skal sætte det under Skjæppen, eller forat det skal lyse bare for os selv, men forat vi skal lade det lyse vidt og bredt omkring baade i dette og andre Lande; og han har givet os jordiske Midler til at udføre denne Gjering med.

Lader os da, kjære Samsunds Brødre og Søstre, af Hjertet bede, at denne Tugtelse maa blive os til Velsignelse og lader os med Tro og Kjærlighed tage fat paa Gjeringen og reise den nedbrændte Bygning igjen.

Vi haaber, at Menighederne ved Stillehavslykten alle som en vil tage fat paa den fælles Byrde; om end Bidragene fra hver enkelt kan blive smaa, saa viser det dog en Deltagelse, som vil støtte vore Brødre i Hsten. Var ikke Afstanden saa stor, saa vilde, det ikke være saa vanskeligt at stifte vort theologiske Seminar et midlertidigt Ophold inden Pacific Univ. Universitets Mure. Det turde maafe ikke være Værere og Studenter saameget imod at bo herude et Aars Tid.

Efterretningen om Vorden vakte megen Deltagelse her i Parkland, hvilket nedenstaaende Skrivelse viser. En Afskrift af samme er bleven sendt til Formand Koren og en til Prof. Frich.

Ånledning af Seminariets Brand.

Det var en mørk truende Sky, som lagde sig over Parklands Fjeldbaanere, da det Fredag Aften rygtedes, at vort kjære theologiske Seminar i Robbinsdale, Minn. var nedbrændt. Vi harskede da, at dette Rygte skrev sig fra en Misforstaaelse eller Forvænging. Men da vi Lørdag læste en Beretning derom i et Seattle Blad, maatte vi antage, at det desværre nok forholdt sig saaledes, thi vi endnu ikke har hørt noget direkte.

Past. Forskud omtalte dette Sorgens Budskab ved Gudstjenesten i Formiddag, og et Møde blev bragt til at 3 Eftermiddag i Aftandning af demt Sag.

Til bestemt Tid fremsendte Menighedens Medlemmer, samt Værere og Døptle ved Skolen. Mødet aabnedes med Salmesang og Bøn. Derpaa blev det af Forskjellige talt om, hvorledes Kristne maa betragte saadanne Herrens Tilfælelser, nemlig ikke som Tegn paa Guds Vrede, men heller som Beviser paa hans Kjærlighed. Han finder det ofte fornødent at behandle sine Børn haardt for derved at lære dem at kjende sig selv og bringe dem til at erkjende, at alle Goder, som de har og nyder, baade de aandelige og timelige, er usforkyldte Naadegaver fra Gud.

Da nu dette Slag rammer den hede Synode, bør vel bringe os til at tænke efter, om vort Samsund virkelig i Gf

ningen har tallet Gud, som det burde, for den overvæltede store Naade, at han har Hjelpe og bevaret iblandt os sit Ord og Sakramenter rene og usforfælskede indtil denne Dag.

Endelig blev underlegede Komite valgt til at fremføre Forsamlingens hjertelige Medfølelse og Deltagelse i vort Samfunds Nød og Trængsel.

Vi ønsker og beder, at Gud vil give vort Kirkefolk Naade til at adlyde sig for ham og modtage denne Hjemvisning med Tak. Han give ogsaa i sin Naade at den Skole, som saa pludselig blev hedsvid, snart maa finde et Sted, hvor det afbrudte Arbejde kan fortsætte, thi det trænges vel. Høsten er stor men Arbejdet saa, beder derfor Høstens Herre, at han udbringer Arbejdere i sin Høst.

Parkland Wash. den 20 Januar 1895.

Komite.

Kirkelige Nyheder.

Selskane Menighed i Nord Minneapolis, betjent af Past. Joh. Halvorsen, havde den 6de at lunde tage sin nye Kirke i Brug, Søndag mellem Jul og Nytaar. Menigheden har, siden Past. Halvorsen kom der, gjort store Fremskridt og den stiller store Krav paa Betjening, saa at Pastor Halvorsen ser sig nødt til at resignere som Prest for Concordia Menighed, Robbinsdale, som han hidindtil har betjent. (R. T.)

Kirketidende beretter, at „Glenwood Academy,” Glenwood, Pope Co. Minn. skulde indvies den 8de Jan. M. C. Lufte, theol. Kandidat, er Skolens Bestyrer. Men der ikke snart vil blive en Overføds af Akademier i det Strøg af vort Samfund?

Fortflyttelser. Past. T. S. Reishus fra Minot N. D., til Mc. Intosh Minn.; H. D. Nordby fra Audabon Minn., til Valley City N. D., til Past. Bothnes forrige Menighed.

Den tykke Missouri Menighed i Tacoma skal nu bygge sig Kirke. Menigheden er liden, men ved Trosbroses Hjælp har de sikret sig Lotter og vil nu begynde med Kirkebygning. Sid det samme kunde siges om vor norske Menighed sammesteds.

Paa Menighedsraade i Starwood den 6te Januar besluttede Menigheden, mod 2 Stemmer, at indbyde Synoden til at holde sit Raade der til næste Sommer. Th. B.

Methodistkirken i Missionsselskab i de Forenede Stater, har henlagt til sin Mission i Sverige \$17,500, Norge \$14,000, Danmark og Island hver \$7,500 for at udbringe de methodistiske Missionsarbejdere i de nævnte Lande.

Paven i Rom har nu isjældt Kardinalernes Raad bestemt, at ingen romersk katolik maa være Medlem af Odd Fellows, Knights of Pythias eller Sons of Temperance og truer dem med Kirkenes Ban. A. P. A. Foreningen foresøger nu at stifte i næste Bunde.

Indianermissionen. Prof. A. Jacobsen skriver i Ev. Bud. Tid.: Vi har nu 135 Børn, og alt staar saa nogenlunde vel til, Njont jeg har et Sorgens Lydstab at melde nemlig, at en af vore mere haabefulde smaa blev kaldt bort fra dette Liv igaar Kloften 4, han var kun 8 Aar gammel og var syg blot et Døgn. Han døedes af Past. Hovde, en

Times Tid førend han døde. Vort Høst er, at han er et Vaand i de evige Lader.

Paa Menighedsraade i Starwood den 6te Januar besluttede Menigheden at anmode Kvinderne om, at sørge for Indsamling af Penge til Religions-skolen, baade ved at samle Subskription i Menigheden og, om fornødiges, hjælpe til af deres egne Midler (Kvindeforeningens Penge) for at tre efter flere Maaneders Skole kan blive holdt. Der Gjerning at samle Penge til Skolen har hidtil paaliggel Truisteerne; men da der er saa mange Gjøremaal, og Truisteerne maa saa ofte gaa rundt og spørge efter Berge, saa tænkte man der ved at kunne lette disse Arbejde samfætte i Virksomhed gode Ræster for en højt vigtig Gjerning. Paa Kvindeforeningens Raade den 8 Januar blev Sagen forelagt, og efter en Stunds Betænkning gik Kvinderne ind derpaa. Man maa bemærke efter den Dygtighed, hvor med disse Kvinder før har antaget sig det Kirkelige, saa maa man tro, at Sagen er lagt i gode Hænder. Vor Kirkes herlige Klokke er højt og betalt af dem. En stor Del i Orgelet, Ujæftroner og meget andet har de sørget for, som alt sammen er rosværdigt; men, naar Tælen bliver om at saa istand og holde gaende kristelige Skole for deres kjære Smaa, der kan hjælpe til, at Børnene kunne lære at kjende og elske deres dyrebare Frelser, saa de paa hin Dag ikke alene selv kunne staa færdige, men ogsaa med Glæde kunne udbringe: „Herre her er jeg og dem,” som du har givet mig, da bliver det en Sag af langt større Vigtighed, som Enhver burde flittig understøtte. Th. B.

Luth. University.

Disipelantallet holder paa at forøges til hver Tid. Flere Amerikanere besøger Skolen.

Den store Pumpe, som forsyner Bygningen med Vand, gik istyrt her om Dagen. Da maatte Vandet bæres ind i Kjøkkenet. Og for at forsynne Dampkedlerne med Vand til Opvarmning af Bygningen maatte det heises Bøtter og Tong op i Vandbeholderen paa øverste Loft. Heldigvis er Brønden kun ca 50 Fod fra Bygningen.

Skolen har nu 72 Elever i den øverste Afdeling og 20 i den lavere alt, saa 92 tilfammen, men flere vent: s endnu denne Termin.

Eleverne, ved Skolen har nu dannet en „Athletic Club” og har allerede skaffet sig flere paandvægte og „Indian Clubs” som bruges flittigt i et værelse i Basementet.

Følge en i Wien udkommen Statistisk over Folkeoplysningen i Europa staar Norge og Sverige i første Række. Statistikken omfatter alle Landets Indbyggere over 10 Aar. Af hvert Hundrede af Befolkningen kan for de to Landes Bedkommende 993 skrive og læse. For Norge alene skulde Procentantallet være 99.5 Tyskland staar 98.6 pCt.; Storbritanien 85 pCt.; Frankrige 68 pCt.; Rusland 20 pCt.; Montenegro staar lavest, idet der, kun 8 pCt. kan skrive og læse.

Samme Statistisk viser, at i nævnte Lande kommer følgende Antal Indbyggere paa hver Folkeskole: Norge 270; Sverige 443; Frankrig 473; Tyskland 826; Storbritanien 1203 og Rusland 2196.

Vort Fædreland indtager altsaa højeste Rang, hvad Folkeoplysningen angaar, blandt de europæiske Lande.

Hedningerne har vundet.

Robert's Dinkel gav ham en „Benny.”

„Nu”, sagde han, „skal jeg saa Candy, for det har jeg længe ønsket at faa.”

„Er det den bedste Naade du kan bruge din Benny paa?” spurgte hans Moder.

„Ja, da! jeg liker Candy saa godt.” Og i en Hast fik han Huen paa, og afsted bar det.

Moderen, som sat i Vinduel og saa ham løbe afsted, blev med engang nar, at han stoppede. Hun troede, han havde tabt sin Benny. Men han begyndte at løbe igjen og naaede snart Døren til Candystøret.

Der stod han et Øieblik med Haanden paa Dørklinken og Øinene fæstet paa Candy'en.

Hans Moder undrede paa, hvorfor han ventede med at gaa ind; men endnu mere forundret blev hun ved at se ham dreie sin rundt og løbe hjemover uden at gaa ind.

Et Øieblik efter stormede han ind i Stuen med glædekrælende Øine, idet han udbrød: „Hedningerne har vundet! Hedningerne har vundet!”

„Hvad mener du med, at Hedningerne har vundet?”

„O Moder, da jeg løb hen ad Veien, hørte jeg hele Tiden Hedningerne raabe, giv os din Benny, saa vi kan faa gode Missionærer til os. Vi ønsker ogsaa Bivler og Traktater og gode kristelige Blade. Vil du ikke hjælpe os, lille Gut?” Men jeg vedblev at sige: „O nei, jeg vil have Candy”. Men til sidst vandt Hedningerne; jeg vil nu lægge min Benny i Missionskassen. Den skal gaa til Hedningerne. (Lutheran Witness.)

Stor Overvømmelse.

For rige Uges varme Veir med Regn og Søndenvind smeltede Sneen i Bjergene og gjorde, at Elvene i vestre Washington svulmede op til en forfærdelig Høide. Dette i Forening med en meget høi Flod fra Havet ophobede Vandet ved Elvemundingerne, saa Trykkel paa Digerne (The Dykes) blev for stærkt. De gav efter, og Vandet strømmede ind over Lavlandet og i kort Tid forvandlede det til en Sø. Det var ialtald Tilfældet med de to Elve, Slagit og Stillatgamish, hvis Delta nu ligner et Hav. Hele Starwood Flats er under Vand. Folk, som for en Uges Tid siden fornyede sig med en Rjæretur paa Slæde faar nu lade sig nøie med Baadryds dersom de skal gaa i Besøg til Naboen. Paa Gulvet hos Pastor Fosf var Vandet 7 Tommer, i Posthuset 8 eller mere. Meget Hø og Havre er forværret, da Vandet kom ind i Opslagshusene. Det har ogsaa lange Udgjæter med at faa Vandet tørt igjen, da Digerne maa istandsættes, hvilket for vor Ranges Vedkommende vil koste Hundreder af Dollars. Intet Menneke, saavidt vides, er kommen til Slæde

En Bushel Corn (Ma's) giver 4 Gallons Whiskey, der in detail indbringer \$16.00 Heraf faar de Forenede Staters Regjering \$3.00 Fernbaneselskaberne \$1, Brændevinsbænderen \$4.00 Saloonværtten \$7.00 Farmeren 40 Cents og Snapsedrikkeren—Delirium Tremens.

Bekjendtgjørelse.

Stillehavsøstfens Nordre Specialkonferens holder sit Raade, om Gud vil, i Seattle, Wash. fra Kl. 9 A. M. den 8de til den 13de Februar 1895.

Forhandlingsgjenskande: 1) „Hvad lærer Gud's Ord om vort Kalb,” Referent Past. Tønneisen, 2) „Hvad er en Lutheraner,” Referent Past. Fosf. E. Bakkefod, Sekretær

Til dem, som spørge

fter Beretningen for Pacific Distrikt af den norske Synode, maa vi desværre sige, at vi endnu ikke vel ved, hvor snart den vil blive færdig.

Manuskriptet blev sendt til vort Samfunds Publishing House saa snart, som det blev færdigt, og som jeg troede, vilde give Tid til at saa Beretningen færdig ved Nytaar, men vi fik Underretning om, at man ikke kunde begynde Arbejdet paa Beretningen før end efter Jul. Nu ved vi ikke, hvor snart den kan faaes, men vil raade til, at enhver, der ønsker at saa Beretningen saasnart som muligt, strog indsender til Luth. Publ. House, Decorah Iowa, sin Bestilling og faar Beretningen sig direkte tilsendt strog den er færdig.

Tid til Opmuntring.

I første No. af Herold meddelte Pastor L. Larsen opmunrende Bidnesbyrd fra flere Abonnenter paa Bladet Et nyt Vidnesbyrd kan tilføies den ne Gang, som i Sandhed er oplysningen for dem, som efter fattig Tone stræve r med Udgivelsen. Hans Guldbrandson fra Albert sea, Minn. har nemlig sent en Gabe stor \$25.00 til Hjælp i if at kjøbe Presse men følgende Ord:

„Jeg sender Dig herved en Draft paa \$25.00, Dette er ikke som Gaar, det er et Bidrag til den paatænkte Presse for „Pacific Herold” Jeg haaber, I vil snart gaa sammen de fornødne Penge til den. Jeg er meget glad i Herold! End om flere af Herolds Venner gif hen og gjorde liged an!

En Vinter under Jorden

(Efter F. S.)

Slutning.

Jeg maa tilføie, at jeg havde en Følelse som et forkrækket Barn, der er blevet alene tilbage i Mørket, og jeg angrede mit Indfald at vilde tilbringe Vinteren hos Lapperne. Havde det ikke været for Slams Skyld, tror jeg vist, at jeg havde bedet Beder Bøve leie mig sin Vaad, at jeg kunde reise efter Solen ligesom Træfluglene, inden Søer og Floder bedækkedes med Is.

Vandet syntes at have forandret sig i det uvante Lysmørke; Klipperne, de fjerne Sletter og Furuskot antog et spøgelsesagtigt Udseende, selv Menneklene saa befrydelige ud.

Det svimlede for mig, naar jeg tænkte paa, at alt dette ikke var en Drøm, men den rene, Kjære Virkelighed, at jeg virkelig havde seet Solea gaa ned for ikke at staa op i 9 Maaneder, og at jeg virkelig maatte se at fordrive denne lange Vinternat mellem disse smaa, underlige, dvergagtige Væsner.

Denne Njten var der Fjst i Kullitz. Peter Bøve, som Hoved for Landsbyen, beværetede alle dens Beboere, Uge og Gamle, Smukke og Stygge, Rige og Fattige, uden Undtagelse — ethvert Menneke i Kullitz blev modtaget i hans gjæstfri underjordiske Hæder

Faller flammede og spruttede, og Lamper, fyldte med Søhundtran eller Rensdyrskodt, vare ophængte overalt i hans Bolig.

Gjæsterne blede sammenkaldte ved den ensformige Lyd af den laplandske Tromme, og alle mægtede de i sin Høitidsdragt. Børnene fornøiede sig med at lege og tage for sig af de fremfattede Læskerier, de unge Piger og Mænd ved Dands, og de Gamle ved at passere, ryge Tobak og drikke Brændevin.

Et yndigt melkevidt Rensdyr, der næsten var fult af de Blomster, hvormed det var prydet, blev af sex unge Piger trukket ved et Rosenbaand, igjennem Stuerne; sex unge Jægere fulgte efter, enhver med et draget Sværd, med hvilket de snart skulde figurere i en gammel skandinavisht Sværdands.

Lapperne ere et meget musikalisk Folk, og uagtet Orkestret bestod af de besynderligste Instrumenter, udførte det dog smukt Musik, undertiden vild og rørende og saa igjen næsten overgivet lystig. En saa livlig, kraftig og behændig Dands som Laplændernes har jeg aldrig seet selv i de store Stæder, hvor den elegante Berden næsten er overmaet af Nydelser, vilde disse laplandske Dandsere have opvakt Forbauselse, og dog var der aldeles intet Sæpiende eller Ukjønt i deres Bevægelser. Disse Menuetter vare virkelige i Lethed og næsten ogsaa i Størrelse at sammenligne med Alfer.

Musikken vakte halvforglemte Tilbøieligheder hos mig, og jeg fik virkelig næsten Lust til at dandse; Peder Bov tilbød mig med et politisk Blik at stæffe mig en Pige at dandse med; men jeg følte mig omtrunt som Gulliver mellem Biliputterne og frøgtede, at jeg vilde knuse hele det klippulste Selskab, hvis jeg gav mig til at dandse. Det var et ganske vidunderligt Syn at se hele denne Forsamling af uter smaa Folk i den underjordiske Bolig!

Peter Bov, som var den største i Selskabet, havde opnaaet den gigantiske Høi- ne af 5 Fod og 4 Tommer, og med en rød Hue sat paa en Snur paa de graal Haar, med sit lange, hvide Skæg og sin ensfarvede, rødbrune Dragt, saa han ud som Kongen for de underjordiske eller Troldfolket, som han beskrives i de nordste Sagn. Denne dvergagtige Forsamling frembød et mærkeligt afvejlende Skue, ligesom de gamle Koners hegeagtige Grimhed, til nogle af de unge Pigers fine barnlige Skjønhed. Børnene ere næsten alle smukke og se blomstrende ud; men det synes, at Alderen nærmer sig til Deboerne af Jæverdenen med en ligesaa forfærdelig Hurtighed som til den solbrændte Asiater, og forjæves søgte jeg de hyggelige matroneagtige Ansigter, som man overalt træffer i temperede Klimater. Her syntes den blomstrende Ungdom at gaa væksten umiddelbart over til den allerhæsligste Alderdom.

Nogle af Mændene vare smukke, livlige smaa Bør, trods deres dvergagtige Skikkelse mærkeligt stærke og sulde af Liv og Fyrighed. Man har mere end engang forsøgt at udskrive Soldater fra Lapland, men altid forgjæves; thi de smaa Krigerne kunne ikke udholde sine svenske Kameraters Spot, og man kan være vis paa at der vilde være evig Liv og Strid i den Garnison, hvor en Laplænder befandt sig. Der er et Svensk Laplandsk Skarpskutterkorps, som gjør Tjeneste paa Sli og daaner et Slags Grændfemilits; her gaar det meget godt, da de ikke ere udsatte for at

blive ubleede for sin Lidenskab. Lap- perne erklære, at de foragte alle Sve- nske, Norske og Sydhøiere overhovedet, som en fælv og ensfoldig Race, hvis store Bemmer og høie Skikkelse tjener dem som Bederlag for deres ringe Landsejner. I Norge har man ogsaa det Mundheld, "den, som handler med en Laplænder, kommer til at betale Gildet," thi disse smaa Folk besidde, trods deres ligefrem- ne Væsen, en mærkelig Fjiffighed. Men jeg er dog vis paa, at denne lille Stamme i sit inderste Hjerte fremfor Alt sætter Pris paa Høide og smukt Vegemdsdannelse; saaledes var f. Ex. Peder Bov umaadeligt stolt af, at hans Hoved næsten naaede op til min Skulder, jeg tror, at mangen ung Mand vilde have givet sin Ungdom i Bytte for min Høide af 6 Fod, der aldrig noget andet Sted er bliven mig synderlig misundt.

Den næste Morgen havde jeg en stor Overtæring. Saa snart jeg var vaagen, gik jeg ud af Hulen, og hvilket Syn ventede mig ikke her! Klipperne, Furubuskene, de venlige Sletter. Alt var bedækket med et blændende Snelagen. De smukke Blomster, Sangsuglene, de vilde Frugter, af hvilke der havde været en saadan Overflodighed, den blomstrende Lyng og det grønne Græs — Alt var borte, begravet under Sneen, til næste Sommer bragte Dagstjævet tilbage. Til min store Trøst var det dog ikke saa mørkt, som jeg havde ventet; der var et Slags mat Dagsljær som nærmest kunde sammenlignes med Maaneskin gennem Taage. Der blæste en skarp Nordenvind, og som jeg bedst stod, begyndte Snefløkkene igjen at falde, ligesom for at begrave den bortdøde Sommer dybere med hvert Dieblit.

Man afslagde nu Sommerdragten tog de varme Vinterklæder af Uld og Belsværk paa og begyndte paa Vinter- beskjæftigelserne. Nu kom der en besynderlig Nærstid, hvor man ikke kunde sige enten det var Dag eller Nat, enten det var begge Dele eller ingen af Delene. Lamperne fik aldrig Lov til at gaa ud; Violiner og Trommer, Benfløiter og Hornet af Bisam-Dyren Lød uden Ophør i 3 Timer itræk, og man syntes ikke at have regelmæssige Tider til Søvn, Maaltider, Arbejde eller Fornøielse. Ivertimod, Musiceren og saadanne simple Arbejder, som kunde udføres under Norden, Dands og Madlavning, for ikke at tale om Spisen, Drikken og Snakten, gik for sig imellem hverandre i en Evindelighed, alle Døgnet 24 Timer. Dersom Nogen var søvrig, lagde han sig til at sove; den Sultne spiste, den Tørstige drak; over den stadigt brændende Fild tilberedes ifslæng alle- gaande Spiser: Violiner og Trommer lode nophørligt, som om de spillede af sig selv; Rensdyrene bleve fodrede, mækkede og passede; man udskar Drille- far i Birketræ og Horn og fortalte Historier for opmærksomme Tilhørere, Alt paa engang og uden Ophør. Jeg gik om som i Drømme; det faldt af sig selv, at jeg hvælden fik Breve eller Aviser, eller overhovedet hørte Noget fra den forrige Berden, da Postgangen jo var ophørt tilligemed Sommeren.

Vi opholdt os dog ikke altid under For- den; naar Veiret var godt, bleve Rens- dyrene drevne op under aaben Himmel, hvor de opsogte Mossjet under Sneen ved at strabe den Is med Forbenene. Vi havde Jagtpartier, hvor der jagedes hvide Ulve og hvide Hærer, Maarer, Dyr og Fugle, alle i deres hvide Vinter- dragt. Der holdtes Jagt paa Hermelin, hvide Ræve og fremfor Alt paa en Vjørn,

der i lang Tid havde buferet i Eggen — den havde saaret fire af vore bedste Jægere og gjort alle Slags Ulykke, ind- til den endelig blev nedlagt ved et hel- ligt Skud. Saa havde vi prægtige Slædefarter, hvor vi hurtig som Vinden ore over de uhyre Sneemarler i en Slæde, trukken af Rensdyr, medens Kisten ansporede sit raske Svænd ved Sang og Raab. Det Værste er, at den stærke Fort næsten berøver En Hænde- brættet. Engang, da jeg vilde vise mig rast og selv være Kusk, fore Dyrene saa- dan assistet med mig, at jeg væltede i en svi Sneedrive, af hvilken jeg blev gravet ud under almindelig latter af de smaa Folk, som ikke kunde lade være at more sig over den klodsede Kjæmpesfigur. Men trods slige Uheld vare Slæde- farterne dog en ypperlig Fornøielse. To Gange frøs jeg aldeles stiv og maatte gnides varm med Sne, men værre var det, da jeg engang blev sneblind, fordi jeg i min Egensindighed ikke havde villet tage Snebriller paa, og jeg maatte holde mig inde i fjorten Dage i fuldstandigt Mørke, men de gode smaa Folk gjorde Alt for at forforte mig Tiden, de for- talte mig allehaande mærkelige Historier om Trold og Høye; de spillede og sang for mig, og min Stuearræst blev virkelig derved meget taaleligere. Da jeg kom mig igjen, forsmægede jeg naturligvis ikke Brillerne, og disse bevarede mig og saa for senere Anfald af Sneblindhed.

Vinteren gik meget godt for mig; Lap- perne vare altid lige venlige og muntre. min eneste Frygt var, at jeg skulde blive alvorlig syg og falde i Hænderne paa en af disse Troldmænd, som give sig ud for at være Læger og slaa paa Tromme og mumle allehaande Trylleformularer over den Syge, ganske som mellem de ameri- kanske Indianere. Laplænderne ere dog ikke nu Afgudsdyrkere, omendstjont Bis- stop Gunner i Aaret 1700 vel blandt dem traf nogle enkelte Hedninger, som tilbød en sort Sten. Vi havde endog i Publi- en Præst af den svenske Kirke, men han var en indfødt Lap, en blid- liden Mand, som havde glemt de saa Kundslaber, han havde erhvervet sig i Upsala. Jeg er vis paa, at han troede fuldt og fast paa Troldmændenes Magt og kunde saaledes naturligvis ikke ud- rybde den Overtro, han selv delte.

Foruden disse Troldmænd havde vi to Troldkvinder, der ligeledes nød me- gen Anseelse. Trods alt dette ansaa mine Værter sig som civiliserede Folk i Sammenligning med sine nordligere Naboer. "Det er alle sammen vilde Stammer der nordpaa", fortalte Peter Bov, "de vilde styde Dem, dersom De kom derop, af Frygt for at De skulde have noget Dødt isinde imod dem — der er lutter Menneklædere deroppe!"

Al alle Laplands Vinterherligheder maa jeg fremfor Alt, ikke glemme at nævne de usædvanlig deilige Nordlys, som jeg engang havde Leilighed til at beundre i al deres Pragt, og de staa- lede i en ubestrikelig Glæde, spillende i alle mulige Fæver.

Ja, det var en prægtig Vinter! og jeg var virkelig halv bedrøvet, da vi igjen alle vandrede op ad Høien for at gylse Solen og Dagstjævet, og Sommeren paa engang vendte tilbage. Da saa Baaden beredt, og jeg tog Afsted med mine smaa Værter og seilede bort for igjen at komme tilbage til den civilise- rede Berden.

Bidrag til Pacific Lutheran University.
Simon Anderson .....\$ 50
B. Thurman 1.00
C. M. Beaver 5.00
Wed G. D. Rustad 66.68

Mjelde, Chicago..... 6.00
Zmmaneuks Kvindeforening... 10.00
Nels Eden..... 10.00

#98.18

Gaver til Husholdningen.
Samlet ved Mrs. E. R. Lind.
Gal. Sauce fra Mrs. H. T. Star
" " " " J. Carlsson
" " " " J. Nelsen
" " " " N. Anderson
" " " " E. Christoffer-
" " " " E. R. Lind

Bidrag til Presse.
Wed Past. N. Pedersen fra Hans Gul-
brandsen, Albert Lea, Minn. \$25.00.
Hjertelig Tak!

Betalt for Herald.

E B Rastad.....	50
J E Freng.....	1 00
G A Rastad.....	1 00
G A Guberud.....	50
Rev St. Reque.....	50
Simon Anderson.....	50
O T Kraabel.....	50
Zno Niseland.....	50
G J Horden.....	1 00
D H Solum.....	50
J Waage.....	50
Rev Th Jahnson.....	50
N J Ellingson.....	1 00
Louis Wilson.....	50
C M Beaver.....	50
A Wilson.....	1 00
Ole Hole.....	50
Rev. D A Norman.....	50
Lave Larsen.....	50
N G Storaasli.....	50
Elise Storaasli.....	50
Mina Gulligson.....	50
John Suterén.....	50
O G Storaasli.....	50
Rev E Dale.....	50
Peder Olson.....	50
Helge Lee.....	50
Sophia Knudson.....	1 00
S H Heboe.....	1 00
J J Husøy.....	50
Halvor Nilsen.....	50
P Gundersen.....	1 00
L Danielson.....	50
D Johanson.....	50
Thomas Hovson.....	50
Rev L C Fosj.....	1 00
O J Finley.....	50
H D Børreson.....	50
A R Sandvik.....	50
J E Ellertson.....	1 00
Mrs Howe.....	1 00
Dr J Jensen.....	50
Lars Jensen.....	50
Miss S Thompson.....	50
Nels Thorsrud.....	50
Edv H Ellingson.....	50
Jær Lunde.....	1 00
Lars K Bratke.....	1 00

For solgte Souvenirs.
Rev D E Solset..... 50
Rev E Dale..... 50

Rettelse.
I Post. Stabos Brev i No. 2 naar Tilsga om to Exemplarer — skal være i J Kvitteringslisten for Herald naar: **Ma Sivesind** skal være **Miss Maria Sivesind**, Anton Andersen, skal være Anton Gundersen, S. S. Frejen, skal være S. S. Eujen.
I No. 1 blandt Kvitteringerne for Herald naar **E. M. Andersen**, skal være **A. E. Andersen**.
Parkland, Wash, 22 Jan. 1895.
T. Larsen, Rederer.

Lutheran University.

Vinterterminen begynder den 3die Januar 1895, og ligesom for tilhødes baade Gutter og Piger Undervisning i 4 Kursuser: „Normal“, „Business“, „Literary“ og „Scientific“ samt Musik og Sang.

Jagen bestemte Forbundslæber kræves for Optagelse, kun at man vil svie sig i Skolens Regler og lære noget. Hver kan vælge sine Fag.

Kost og Logis i opvarmede og ventilerede Værelser koster fra \$2.25 til \$3. samt \$1. i Soleepenge pr. Uge. For Undervisning i Musik betales særskilt. Disiplinerne holder sig Sengklæder og Bøger.

THE PACIFIC LUTHERAN UNIVERSITY

DEDICATED OCTOBER 14th 1894.

PARKLAND, PIERCE CO. WASH.

Hvad en Discipel betaler over \$20.00 for billigste Ticket til Tacoma, tilbagebetales ham af Kostpengene i 3 Terminer paa Skolen.

En paalidelig og kirkeligindbet Dame har Tilsyn med Børnene i den nordvestlige Religionskoleafdeling. 3 Skolepenge og for Værelse betales der 45 Cts pr. Uge. Kostpenge for Børn indtil 12 Aar er \$1.25 og for Børn over 12 Aar \$1.50 pr. Uge.

Fra Tacoma naar man Luth. University paa Jefferson Ave. Streetcar og Safe Park Motor.

B. Harstad.

Parkland, Pierce Co., Washington.

Ansvar for Gud.

Vi skal staa til Ansvar for Gud ikke alene for det onde, vi har gjort, men ogsaa for det gode, som vi kunde have udført uden dog at have gjort det. Den, som ved at gjøre godt og gjør det ikke, ham er det Synd. Vi er for Gud ansvarlige baade for Kapital og Renter.

Af Ubetænkksomhed eller, hvad der er værre, af Lyst til Magelighed bevæger mange sig inden en snever Kreds, som engang blev dem anvist, uden at erindre, at vi altid skal voge og udvide vor Virkekreds efter som Forstand, Erfaring og Evner tiltager.

I det aandelige er der altid baade Pligt og Anledning til at udvide og gjøre nyttigere den Arv og Virksomhed, der blev givet os. Dette gjælder baade de legemlige og aandelige Gaver.

De fem Talenter skal vi forsøge at formere til ti eller flere, før vor Regnskabsdag kommer. Stilstand er Tilbagegang.

Den udslidte Hest.

Min korte Livstid er snart tilende, det næste Foraar jeg neppe ser, jeg kan ei længere Juren vende: at trave magter jeg ikke mer. Jeg tænkte paa de forvundne Dage, paa alt det, som jeg har lidt og stridt, det er et Under, jeg har tilbage, endnu en Smule at livet mit. Jeg maatte trave i alstensk Jøre, og trolig drog jeg det svære Væs, jeg gjorde Alt, hvad jeg kunde gjøre, men Utal altid og allesteds, naar jeg af Træthed ei kunde mere, trods Ruffen trued og raabte „dra! din dovne Slynge! jeg skal dig lære,“ da blev jeg lønnet med Svøbesslag. Jeg kunde ikke den Uret hævne, og Intet sige til mit Forsvar, jeg mangled Hævnlyst som Taleevne, og derfor rolig jeg Skæbnen bar, min Tier, hvor kan jeg dig tilgive, fordi Du mig har behandlet saa,— jeg lader Hævnen en Andens blive. den kommer ogsaa, vær vis derpaa

Gasporvogne.

I Deskau, Tyskland, er sat i Drift Gasporvogne, der er de første i sit Slags i Verden. I Amerika forsøgte man vistnok for nogen Tid siden at anvende Gas som Drevkraft for Sporvogne, idet man havde konstrueret et Slags smaa Gaslokomotiver, der anbragtes foran Sporvognene. Dette System havde dog imidlertid adskillige Ulemper, der er afhjulpne ved en i Sommeren 1891 i Tyskland opfundne og Aaret efter patenteret Konstruktion af Sporvogne med Gasmotorer, der i Deskau nu er bragt i Anvendelse. Motorene i disse Sporvogne er paa 7 Hestekræfter, og hver Vogn har 3 Gasbeholdere, hvis Indhold slaar til for en 12 Kilometers Fart.

Nana Sahib,

der var Sjælen i den frygtelige indiske Opstand i 1859, og over hvis senere Skæbne der svæver et uigjennemtrængeligt Mørke, skal efter Sigende i de sidste 25 Aar have levet som Fakir i et Tempel i Raftote, skriver en Korrespondent til „Rhin Zeit.“ fra Chandernagore. En indspødt Politibetjent fik ganske tilfældig se Fakiren, hvis Signalement paafaldende stemte med Nana Sahibs, og arresterede ham. I Begyndelsen syntes Fakiren suldstændig knækket og gjentog stadig, at han vilde bekjende alt. Siden gik denne Svaghed over, og det var ikke muligt at faa et Ord mere ud af den gamle Mand. Flere indspødte, som personlig havde kjendt Nana, blev konfronterede med ham og syntes at være paa Nippet til at gjenkjende ham, da de paa en pludselig Bevægelse af Fakiren laug og foregav ikke at kjende Manden. Engelskmanden, som mindes de strækkelige Oprørsdage, mener ogsaa at Fakiren er Nana, foreløbig er han løsladt, men staar under den strengeste hemmelige Opsigt, og mange haaber endnu at opdage noget til Bekræftelse af den Formodning, at den berygtede Oprørsføder endelig er funden.

Udholdenhed. Ved en nylig afholdt offentlig Examen i Shanghai hændte det mærkelige Tilfælde, at en kinesisk Olding paa 76 Aar, der siden sin pure Ungdom hvert Aar var mødt til samme Examen, endelig opnaaede det saa længe eftertragtede Resultat, mindre paa Grund af sin Dygtighed, end fordi Censorerne fandt, at hans Udholdenhed forjente denne Belønning. Samtidig med ham bestod en fjortenaars Gut, der mødte for første Gang, Examen med Udmærkelse. Det kan tilføjes, at samme unge Mand var den eneste af 20,000 Kandidater fra Provinsen Tung'ang, der løste den til Examen forelagte Regneopgave. Alle de øvrige 9999 gik tabt. Det synes saaledes ikke at være paa dette Omraade, Kineserne har sin Styrke.

Skatteydere mærk!

De som ønsker, at vi skal betale Skatten paa Lotteri i Pierce Co. Wash., bedes mærke sig følgende:

1. Vi skal som før betale Skatten og sende Kvittering, naar man sender os 35 Cents pr. Lot.
2. Først omkring Midten af Jan. kan Stat for 1894 betales, og det vil ofte tage os flere Dage, før vi kan faa Kvittering fra Kassereeren.
3. Money Orders gjøres betalbare i Tacoma—ikke i Parkland, da Parkland ikke er Money Order Office.
4. Sender man Postagestamps vil man behøve at sende 2cts eller 1ct Stamp.
5. Bør saa snar at give en tydelig og nøjagtig Opgave af Lots, Blocks og Addition.
6. Indsenderen bedes ogsaa at svie sit Navn og fuld Adresse til Brevene, hvilket ogsaa forstærkes ubestridt.
7. Vi vil heller ikke i Aar tage Betaling for bort Arbejde, eller Godtgjærelse for de Udgifter, hvormed de mange Reiser til Tacoma ere forbundne i Anledning af Skattebetalingen, men vil lade det hele Overflod tilfalde Skolen, derfor vil vi være meget taknemmelige, om dette maatte blive ret stort!

Bredtligt:

Parkland, Wash. 10de Dec. 1894.

T. Larsen

Sko og Støvler

Li billige Priser og af bedste Sort hos S. Olsen, 1109 Tacoma, W., Tacoma. Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. „Med med de hvide Priser,“ siger S. Olsen. Herald anbefaler paa det bedste

Præsternes Adresser i Pacific Distrikt

- B. C. Fosb, Stanwood, Snohomish Co. Wash.
- Carl Hoel, Everett, Wash.
- J. J. Rvam, 1638, Twelfth Street, Seat Wash.
- B. Harstad, Parkland, Pierce Co, Wash.
- T. Larsen, Parkland, Pierce Co, Wash.
- Carlo A. Sperati, Parkland, Pierce Co. Wash.
- N. Christensen, Parkland, Pierce Co. Wash.
- E. Hallestad, 1615, L. Street, Tacoma Wn Wash.
- L. Nissen, Cathlamet, Whatlaim Co., Wash.
- L. Tønnesen, Cor. E. Grant & 10th Str. Portland, Oregon.
- N. Pedersen, Silberton, Marion Co, Oregon
- D. Ottersen, 702 Fifth Street,ureka, California.
- D. Grønsberg, 1631 Howard Str, San Francisco Cal.
- J. L. B. Dietrichson 1371 Tenth Street Oakland, Cal.
- J. Johansen, 521 Nelson Str. Fresno, California.
- J. C. Røhl, Haywards, Alameda Co. Cal.

Metropolitan

—: Savings —: Bank. —:

[Incorporeret 1887.]

Theaterbygningen Hjort af 9 og 11.

Aaben daglig fra Kl. 10. til 3.

Lordag fra Kl. 10. til 12 og 6. til 8. Aften.

Indbetalt kapital	\$100,000
P. H. Caesar.	President.
C. W. Enos.	V. President.
O. S. Selvig.	Cashier
J. D. Wandervill.	Ass't Cashier.

Directors.

Dowmer C. J. Stiles, C. W. Briggs, J. W. Anderson
G. J. Holmes, Theo. Hosmer, Geo. W. Eaton, P. H. Caesar, C. W. Enos,
Jas. Le P. Johnson.

6 per ct Rente

Renterne udbetales kvartalsvis i Januar, April, Jule og Oktober. Pengene udbaanes paa længere Tid samt paa maanedlige Betalingsvilkkaar. Anvisninger paa alle Stæder Europa. De skandinaviske og det tyske Sprog talles.

Pacific Herald

Udgivet af The Pacific Lutheran University Association.

udkommer hver Uge og koster

forudsat 50 cents per Aar.

Alt, som vedkommer Bladets Redaktion, sendes til N. Christensen—Betaling for Bladet, Bestillinger, Opfigelser o. s. v. sendes heretter til Rev. T. Larsen, Parkland, Pierce County, Washington.

Subskribentsamlere faar paa 5 betolende Abonenter den 6te del. Send ind præs. Pent g den Aargang, 50 Cents.